

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-06-11)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-06-11)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 309. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010260.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 11. Juni 1864.

Min kjære Ven!

I Aftes bragte Andræ mig Deres Budskab med de to fæle Billeder i, hvorfor jeg imidlertid takker Dem ret meget. Da jeg først fik Øie paa Billederne, forinden jeg s. 310 havde læst, hvem det var, blev jeg ganske bange for, at en af disse skulde være Robert Cecil, som jeg engang bad Dem om; lykkeligviis var ingen af dem ham. Hvor dog især Grev Bernstorff seer oprørende ud; den Anden er jo paa en Maade smukkere, hvis ikke det Tydske struttede ud af alle Porer paa ham.¹ Hvorledes gaaer det Dem, naar De skal tale Tydsk med saadanne Mænd? faaer De ikke Qvalme? Deres Brevs øvrige Indhold er jo trist, dog andet kan man jo ikke vente. I et foregaaende Brev, jeg ogsaa i disse Dage har modtaget fra min trofaste Ven, blev jeg glad over Deres Yttringer deri, at min Følelse ikke har været urigtig med Hensyn paa Dybbølsstillingen. Treschow holder ogsaa fast ved sin engang yttrede Mening, at vi maatte slaas. Tanken om at begynde Krigen igjen uden Hjælp forfærder mig. Andræ var i Aftes livlig og munter og forsikkrede, at min forrige Medfart mod ham fremdeles havde holdt hans Smerter tilbage, saa han efter hiin Aften havde været meget bedre. Han paastod, at De havde misforstaaet hans „lad briste“, thi denne Bristen skulde være paa ganske andre Betingelser end dem, der nu forelaae.² Han meddeelte mig nemlig hele Deres Correspondance; mindst anede han, hvor godt jeg kjendte den, men dette mit Kjendskab gjorde, at jeg kunde møde hans Angreb med et og andet fornuftigt Ord. At Londoner Traktaten er opgivet, paastaaer han, er udgaaet fra os. Hall havde været hos ham i Torsdags og oprørt ham ved at være „k i s t e g 1 a d“, ifald vi kunde opnaae hvad vi nu arbejder hen til, Slesvigs Deeling og Holsteens Tab. Det har ret gjort mig ondt i disse Dage fra flere Sider at høre, at Prinds Oscar skal være endnu upaalideligere end Kong Carl. Fru Vedel paastaaer, at han er lumsk og løgnagtig. Ogsaa Tscherning, som besøgte mig igaar, paastaaer det samme. Jeg havde saa vist troet, at han var af en anden Deig. Hvor mange feilslagne Forhaabninger maa man dog friste i dette Liv. De følger naturligviis med vore brave Normænds Adfærd? Det viser sig jo nu tydeligere og tydeligere, hvad Tiden fører i sit Skjold. Et er mig ufatteligt! Naar Rusland paa ingen Maade vil taale et Skandinavien, hvorfor ere de da ikke komne os til Hjælp for at forebygge Holsteens og Slesvigs Adskillelse fra Danmark? Det havde jo været i Ruslands Interesse, at Danmark blev, som det s. 311 var? Nu har det jo ved sin Tilbageholdenhed selv bidraget til, at Danmark maa søge hen nord paa. Tscherning og Andræ ere fortvivlede over Danmarks Opløsning, og begge yttrede Lyst til at vandre ud af Landet, ja syntes, at det var Pligt mod deres Sønner, der ingen Fremtid havde mere herhjemme. Det er tungt at høre slige Yttringer.

Her er saa deiligt i disse Dage i Rosenvænget; Havet saa blaåt, saa smilende. Man kan ikke lade være at betragte denne Skjønhed med Veemod. Begynder virkelig Krigen paany, hvem indestaaer da for, at en Flaade kommer herved paa disse smilende Vande med alle de Rædsler, som følger hermed? Jeg havde igaar en komisk Scene her i min Have. Jeg gik og talte med den tykke, dorske Gartner Hansen. Pludselig kom en Matros i sin blaa Bluse farende ind i Haven; da jeg spurgte ham, hvem han søgte, svarede han: „Jeg vil sige Farvel til Hans;“ i samme Øieblik fik han Øie paa Hansen; han gik rask hen til ham og sagde: „Maa jeg ogsaa sige Farvel til Dem?“ Det dumme Bæst traadte fornemt tilbage; da udbrød Matrosen: „Aa veed De hvad, De kan sgu gjerne række mig Haanden til Farvel,“ og hermed greb han Hansens Haand og sprang fløitende videre. Hansen blegnede over denne Dristighed. „Hvem er den Mand?“ spurgte jeg; „een, der et Aarstid har arbejdet for mig,“ svarte han. Vil De tænke Dem en Raahed! Har jeg nu ikke Ret i, at jeg aldrig har kunnet lide det tykke Dyr. Nu saa jeg Hans sige Matrosen Farvel; jeg spurgte ham, hvad det var for et Menneske. Hans sagde: „Det er en rar rask Karl, der har arbejdet hos Waage-Petersen.“ Jeg kaldte nu paa Matrosen, der fortalte mig, at han nu skulde ud med Rolf Krake. Jeg rakte ham nu Haanden, gav ham lidt til en glad Aften og ønskede ham og Rolf Krake til Lykke. „Tak, lille Frue!“ raabte han, „jeg og Rolf Krake kommer nok tilbage i god Behold.“ Tænk Dem hvilken Raahed under saadanne Omstændigheder, som vort Land er i, ikke at ville række en skikkelig simpel Mand Haanden, der drager i Krig efter al Sandsynlighed! I disse Dage betaler jeg Hansen hans Regning og haaber ikke mere at see ham i min Have. ...

Mon De dog nu ikke snart kommer hjem? Jeg seer mig vred paa de to tydske Billeder, De har sendt mig. Hvad kan man haabe af Nationer, der have saadanne Repræsentanter, der see ud, som de vilde æde Falster og vil ifærd s. 312 med Laaland, som man siger. Lev vel! Bevar i kjærlig Erindring Deres

inderlig hengivne og taknemmelige
Veninde.